

epifanie

een man komt onze huiskamer binnen
ons fort van angst en beven
hij komt over mij praten
omdat er iets met mij is
we zetten ons rond de tafel
mijn ouders en ik
en die man
hij heet der nederlanden
wat onheilspellend klinkt
alsof wij collectief terechtstaan
alsof de staat zelf ons aanklaagt
voor wat er met mij mis is
en daar heb je het al
hij begint vragen te stellen
over mij!
ze gaan allemaal over mij!
maar al snel begint mijn vader
na iedere vraag over mij
aan een verhaal over zichzelf
dit is gênant
dit is meer dan gênant
dit is een egomanie
een prosopagnosie
een epifanie

zeven

met een hele rits vriendjes
naar de film
verjaarsfeestje
voorbij de zee van stoelen voor ons
een verlichte rechthoek
vol bewegende vlekken
ik kan er weinig lijn in ontdekken
maar de pest is
je ziet niet veel aan me
dus de mensen denken al snel
ik merk niks bijzonders!
hij zeurt!
hij redt zich toch heel aardig?
en het moet gezegd
ik maak er wat van
ik registreer de kleinste geluidjes
voel de stemmingen om me heen
en weet dus wanneer ik moet lachen
in deze droom ben ik zeven

leermoment

er landde een vogel
vlak voor mijn neus
ik wilde bijdehand zijn
mijn aanwezigheid rechtvaardigen
nee, zei mijn vader
ja, als je niet goed kijkt
lijkt-ie van onderen een beetje op een ekster
(en tja, niet goed kijken
dat is toevallig mijn fort)
maar het ís een kieviet
vanellus vanellus
die zijn kleiner
ze lopen als een kieviet
maar ze flapperen meer dan dat ze vliegen
kijk maar!

timing

toen mijn vader zei
verdrietig en wanhopig zei
woedend en stampvoetend zei
aan het eind van zijn latijn zei
ik hoop dat jij nog eens
met je kop tegen de muur loopt
begreep ik dat niet
het drong niet tot me door
wat hij bedoelde
en het heeft lang geduurd
seconden
decennia
voor het tot me doordrong
en toen ik eenmaal begreep
waarom hij het gezegd had
zo gezegd had
en niet anders gezegd had
tegen iemand anders gezegd had
bleek de reden doodeenvoudig
maar misschien alleen maar
doordat het zo vaak was gebeurd
doordat het voortdurend gebeurt
doordat het leven niks anders is
niks beleefd, niks te vertellen
geen builen, geen lef
had ik maar eerder geweten
en niet aan hem geweten
wat je eigenlijk zou moeten weten
op het moment dat je het niet weet
omdat je het dan het hardst nodig hebt
maar ja
dat is met alles

uniciteit

die verdomde uniciteit ook!
en waren het nou alleen maar
de grote dingen
maar je blundert er
elke dag weer tegenaan

je kunt maar één keer
koffie nemen na het eten
want als je nog een kop neemt
is dat geen koffie na het eten
maar koffie na de koffie

user unknown

ja nee dat komt
ik werk daar niet meer
ze hebben mijn mail
nog een poosje doorgestuurd
maar zoiets duurt niet eeuwig
ze zijn daar ook niet gek
ze moeten wel winst maken natuurlijk
en je kunt veel van me zeggen
maar winstgevend zijn mijn ideeën niet
misschien kan ik ergens aan de slag
als adviseur of zo
maar dat ze dan dus altijd
precies het omgekeerde doen
als ik zeg het moet dagboek heten
dan noemen zij het nachtfilm
en de afdeling marketing juicht!

stadse kater

ik ben een zwarte stadse kater
ik heb gesnuffeld langs kanalen
waar het stonk, maar ik vermoedde
in het gras iets van mijn gading
ik heb gezworven over pleinen
in verre gure buitenwijken
van harde steen en dreunende beats
me genesteld in oude stoelen
in negentiende-eeuwse huisjes
waar het aangenaam toeven was
ik heb in treinen gezeten
naar andere verre steden, geslopen
rond cafés die dreunden van trams
die langssnerpten in de koude avond
en me gewaagd in verre gehuchten
waar stedelingen hun subcultuur bedreven
en ook voor een kat wel wat te halen viel
ik heb gebalanceerd in goten
van hoge huizen aan stadspaleizen
waar zwaluwen gierden door de lucht
me op paadjes begeven in dorpen
aan spoorlijnen door groen land
gewoon omdat ik wilde weten
hoe het was om daar te lopen
ik heb gezworven door binnentuinen
met visvijvers achter kasten van huizen
in geeuwend saaie forenzenplaatsen
maar ben toch weer bezweken voor treinen
over vertakkende sporen naar steden
waar altijd weer iets spannends wacht

lichaamstaal

lichaamstaal
daar kunnen geen woorden
iets aan veranderen
als je iets echt wilt zijn
zul je het ook worden
als je ergens heen wilt
kom je er, hoe dan ook
al doe je voor je gevoel
niets dan ordeloos stuiteren
als je een nieuw lief wilt
krijg je een nieuw lief
ook al ontken je verontwaardigd
dat je het wilde
je lichaamstaal
verraadt je

iedereen alles

wie kijkt er nog tv?
wie zit er klaar op uur en minuut
gedecreteerd door de gids?
niemand, tv is passé
we zijn totaal verwend
definitief en onherstelbaar
wat we niet voorzagen
toen de digitale voorbodes kwamen
eerst de cd (waarvan we braaf
bandjes opnamen, wisten wij veel)
niet veel later gevolgd door dvd
digitale tv met harddiskrecorder
interactieve tv-gids en chasing playback
en inmiddels is álles
– films! kranten! boeken! –
volledig digitaal en onstoffelijk
en oneindig kraak- en kopieerbaar
zodat iedereen alles heeft
op netwerk, smartphone en tablet
in huis, trein en vrije natuur
te allen tijde oproepbaar
verdwalen, tegenslag en avontuur
zijn al doende ongemerkt afgeschaft
alleen ongelukken, ziektes en oorlogen
weten voorlopig nog te overleven

stokbrood

we brachten stokbroden
naar kampeerdere
die protesteerden tegen de beurs
begeleid door ritmische koren
stapten wij voort
door smalle gangpaden
bijgelicht door fakkels
droegen we tassen naar
de geïmproviseerde keuken
al hechte ik er zeer aan
een zwerver die om eten vroeg
juist dat ene brood te geven
dat we voor onszelf hadden gehouden
om de volgende dag mee te ontbijten
en daarvoor in ruil
geen ander terug te pakken
toen keerden we onze fietsen
en werden weer opgezogen
in de parallelle werkelijkheid

lezers

als ik aan mijn lezers dacht
zag ik altijd een oudere man
onder een lamp in een leunstoel
met een bundeltje in de hand
die zat daar goed
die kwam niet zomaar
voor een wissewasje uit die stoel
ik was verzekerd van zijn aandacht
als ik nu aan hem terugdenk
neem ik aan dat hij dood is
dat mensen zoals hij niet meer bestaan
nu zie ik opgejaagde doorklikkers
die een fractie van een seconde
iets van mij op hun scherm hadden
meer per ongeluk dan expres
die alleen formeel nog lezers zijn
en ik denk ook: hoezo meervoud?

niche

tja, zegt de man
met het half kale hoofd
allemaal leuk en aardig
maar weet u, er is
op dit moment nu eenmaal
meer vraag naar kwantiteit
de kwallen moeten even wijken
voor de kwanten, zeg maar, haha
dus ik zie hier geen niche
hij kijkt om zich heen
en vervolgt met gedempte stem:
persoonlijk vind ik –
maar ik ben al buiten
door de spiegelruit
zie ik dat de man
met het half kale hoofd
alweer iemand anders afwijst

wens

sommige kennissen
sturen met kerst kaarten
met geprinte etiketten

als om je ervan te doordringen
dat je een van zeer velen bent
verwisselbaar, ontvriendbaar

zelf ben ik nog erger
ik stuur met één muisklik
een wens aan honderden

nieuwsgierig

waarom valt de maan
niet op de aarde?
ze trekken elkaar toch aan?

waarom gaat een ijskast
moeilijker open
als hij net open is geweest?

hoe kunnen vogels
in de lucht *vooruit* komen
met vleugels die *op en neer* gaan?

en waarom zijn er
zo veel mensen die zich
dit soort dingen nooit afvragen?

tussenbeest

ga rustig door
laat je niet gek maken
wees het tussenbeest
dat uit een boom zweeft
en kalm met zijn vleugels slaat
drink niet te veel
maar ook niet te weinig
blijf op de been
werk niet te hard en
loop de kantjes er niet af
wees er voor je lief
maar niet elke minuut
wees bescheiden maar zorg
dat men je nooit vergeet
laat je niet gek maken
ga rustig door
blijf op de been

non-fictie

we gaan ervoor
voor deze heerlijke
goddelijke wonderbaarlijke
waar hebben we dit in vredesnaam
vragen wij ons wel eens
voordat we dit echter
zullen we eerst moeten
want we dienen al onze stappen
anders wordt het een zootje
(zie ook tabel acht)
en alle verwijzingen moeten
tot de laatste achter de
daar hecht ik echt
maar ik wil maar zeggen
dit is heus niet gewoon
al is niet ál het alledaagse ons
toch zijn we wel een mooi
hoezo bokkenwagen, zult u
daarover een andere!

toestel 247

u kunt mij bereiken op toestel 247
bij het gemeentelijk nietsbedrijf
waar we onderzoeken
hoe je het beste kunt doen alsof
mijn persoonlijke ontdekking
is dat dat het beste kan
door het écht te doen
zo goed dat je er zelf in gelooft
maar iedereen doet het anders
ieder heeft zo zijn eigen manier
en ook die manieren werken
hoe verschillend ook
dat is het mooie van ons bedrijf
we komen hoe dan ook de dag door
mij kunt u zoals gezegd
bereiken op toestel 247

schoon aan de haak

het lijkt het leven wel
ja
toch is het dat niet
het was maar een rol
al heb je hem altijd
met overtuiging gespeeld
maar het telde nooit echt
pas decennia later begreep je
onherhaalbaar
dus tóch echt maar
niemand kan zeggen
dat je je best niet hebt gedaan
je hebt je voorbereid
veldwerk gedaan
checklists afgevinkt
er alles in gelegd wat je had
en dan knippen ze al je scènes eruit
tja
wat rest is
schoon aan de haak

couleur locale

deze dag kregen we
zomaar cadeau
voor ons op maat gemaakt

van de drukke zaterdagstad
het weidse land in
dat zich had opgetut

met weelderig groen
uitbundig geel
en poppendorpjes

door een statige bomenlaan
gleden we recht op ons doel af
het was een waardige entree

de couleur locale en wij
waren onmiskenbaar
en onmiskenbaar veranderd

wederwaardigheden

je zou waarschijnlijk
twitteren en texten
me gedetailleerd informeren
over al je wederwaardigheden
met me meereizen in de plooiën
van mijn verder zo rimpelloze leven
je mening geven over elke wending
in onze gedegeneerde politiek
je engagement zou nu even bitter nodig zijn
als het destijds overdreven was
sorry dat ik je alweer stoort
in je welverdiende rust
maar ik mis je node en niemand
heeft er verder last van
want je zit alleen nog
af en toe in mijn hoofd
scheert als een lastige vlieg
langs mijn blote rug als ik slaap
dwarrelt door mijn gedachten
als ik mail lees of een spannend boek
en even niet afgeleid wil worden
maar zelfs als ik hier even langswip
zien buitenstaanders slechts
een eenzame man op een grindpad

la claire fontaine

door koorts en keelpijn
een halve eeuw teruggejaagd
beland ik onverhoeds tussen
de oude franse kinderliedjes
die mijn ouders voor me kochten
– *pour l'usage du dauphin*, zoals
mijn vader veelbetekenend zei –
die eindeloos werden gezongen
en met me mee zijn gereisd
door al mijn kamers en huizen
en vele generaties opnameapparatuur
tot op spotify aan toe
een wereld vol veilig plezier en verdriet
uitbundige dorpsfeesten, wrede heersers
de goede koning dagobert
de knotsgekke cadet rousselle
arme jeannette die haar pierre niet kreeg
de brug van avignon, en natuurlijk
malborough, die nooit meer thuiskwam.

gymnopédie

na actie voeren voor erkenning
keihard werken voor de deadline
een paar uur stevig doortrappen
een verpletterende film
een avond in goed gezelschap
volgt onherroepelijk
het waartoe dit alles en wat nu
het zinken van moed in schoenen
de lucht is grauw
de bladeren dof en druil
regen slaat tegen de ramen
en via het net word ik
minutieus geïnformeerd over
oorlogsdreiging demonstraties
begrotingen fraude
het weer alsook de muziek
waar mijn vrienden naar luisteren
ik draai achter mijn firewall
gymnopédie nummer één
lent et douloureux

coldpack

pijn
bij elke onverhoedse beweging
maar ook wel zomaar
als je doodstil ligt
en soms heel even
met een coldpack
een poosje géén pijn
dat kortstondige interval
is als morfine zo weldadig
en ineens begrijp je
waarom mensen verslaafd raken
aan medicijnen, drank en drugs
het is dat wegvallen van pijn
dat wil je telkens weer
en als het effect afneemt
wil je méér

dagen

met jou de dagen door
als vanzelfsprekend
de hoogtijdagen
de ronde getallen
de glazen met de kinderen
en de druiluren
de verspringende cijfers
de dagen dat niets gebeurt
maar we er toch zijn
we werken wat
zetten muziek op
maken het huis schoon
maar het schiet niet op
ook die dus
nog heel lang
ik teken ervoor